

ΟΛΚΑΣ

ΤΩΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘΗΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 35 • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 2015

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΑΣΧΑ

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ: ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ,
ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοὶ συλλειτουργοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Χριστὸς Ἄνεστη!»

Ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ εορτάζομεν καὶ ἐφέτος χαρμωσύνως τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ψάλλομεν: «Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν· καὶ σκιρτώντες ὑμνοῦμεν τὸν Αἴτιον» (τροπάριον τοῦ Κανόνος τῆς Ἀναστάσεως)..

Καὶ ἐνῶ ἡμεῖς χαρμωσύνως εορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ὡς πραγματικότητα ζωῆς καὶ ἐλπίδος, περίξ ἡμῶν, ἐν τῷ κόσμῳ, ἀκούομεν τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ἀπειλὰς τοῦ θανάτου, τὰς ὁποίας ἐκτοξεύουν ἐκ πολλῶν σημείων τῆς γῆς ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι δύνανται νὰ λύσουν τὰς διαφορὰς τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς θανατώσεως τῶν ἀντιπάλων, γεγονός τὸ ὁποῖον καὶ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν ἀπόδειξιν τῆς ἀδυναμίας των. Διότι, διὰ τῆς προκλήσεως τοῦ θανάτου τοῦ συνανθρώπου, διὰ τῆς ἐκδικητικότητος κατὰ τοῦ ἐτέρου, τοῦ διαφορετικοῦ, δὲν βελτιώνεται ὁ κόσμος, οὔτε ἐπιλύονται τὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι, ἄλλωστε, ὑπὸ πάντων παραδεκτὸν καὶ ἀναγνωριζόμενον, ἰδιαίτερος δὲ ὑπὸ τῶν σκεπτομένων ἀνθρώπων πάσης ἐποχῆς, ὅτι τὸ

κακὸν νικάται διὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ οὐδέποτε διὰ τοῦ κακοῦ.

Τὰ προβλήματα ἐπιλύονται ἀληθῶς διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τῆς τιμῆς τῆς ἀξίας τοῦ προσώπου καὶ διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων του. Καὶ ἀντιστρόφως, τὰ παντὸς εἶδους προβλήματα δημιουργοῦνται καὶ δεξύνονται ἐκ τῆς περιφρονήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ τῆς καταπατήσεως τῶν δικαιῶν αὐτοῦ, ἰδιαίτερος τοῦ ἀδυνάτου, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ δύναται νὰ αἰσθάνεται ἀσφαλῆ καὶ ὁ ἰσχυρὸς νὰ εἶναι δίκαιος διὰ νὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη.

Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἀπέδειξε καὶ με αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἀδυναμίαν τοῦ θανάτου νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ ἐπιφέρῃ σταθερὰν μεταβολὴν εἰς τὸν κόσμον. Αἱ δημιουργούμεναι διὰ τοῦ θανάτου καταστάσεις εἶναι ἀναστρέψιμοι, διότι, παρὰ τὰ φαινόμενα, εἶναι προσωρινὰ, δὲν ἔχουν ρίζαν καὶ ἰκμάδα, ἐνῶ ἀοράτως παρὼν εἶναι ὁ πάντοτε νικῆσας τὸν θάνατον Χριστός.

Ἡμεῖς, οἱ ἔχοντες τὴν ἐλπίδα μας εἰς Αὐτόν, πιστεύομεν ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις προσφέρονται ὑπὸ τοῦ πατήσαντος τὸν θάνατον καὶ τὴν ἰσχύν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ

εις Αὐτὸν μόνον καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν Του ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐλπίζει. Ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν Ἀνάστασιν πάντων ἡμῶν, ἡ πίστις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διδασκαλίας Του εἰς τὴν ζωὴν μας ὀδηγοῦν εἰς τὴν σωτηρίαν πάντων ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων μας ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα,

Τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὑπέρβασις αὐτῆ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, εἶναι τὸ κήρυγμα τῆς ζωῆς ἐναντι τῆς φθορᾶς τοῦ κόσμου καὶ τῆς περιπετείας τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ εἰς αὐτὸ προσκαλοῦμεν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡμεῖς ὁ ἐλέω Θεοῦ Προκαθήμενος τῆς ἐν ἀληθείᾳ Ὁρθοδόξου ἀγάπης, πάντα ἄνθρωπον εἰς γνῶσιν καὶ βίωσιν, φρονούντες ὅτι μόνον δι' αὐτοῦ θὰ ἐπανευρεθῇ ἡ «κλαπεῖσα» ὑπὸ

τῆς ἀνθρωπίνης συγχύσεως «ἐλπίς ἡμῶν» καὶ τοῦ κόσμου παντός.

Εἶθε τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ φωτίζει τὰς καρδίας ὅλων διὰ νὰ χαίρωνται ὁμοῦ μετὰ τῶν συνανθρώπων τῶν ἐν ἀγάπῃ, εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ἐν τῷ Υἱῷ καὶ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή.

Αὐτῷ μόνῳ, τῷ Ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν Κυρίῳ τῆς δόξης, τῷ «ζωῆς κυριεύοντι καὶ θανάτου δεσπόζοντι», τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τοῖς «ἐν τοῖς μνήμασι ζῶνι χαριζομένῳ», ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐχαριστία. Ἀμήν.

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα βιέ
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα εὐχέτης
πάντων ὑμῶν.

Ἀπὸ τίς συνεδριάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Ἱεράς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μέλος τῆς ὁποίας, κατ' αὐτὴν τὴν περίοδο, εἶναι καὶ ὁ Μητροπολίτης μας κ. Παῖσιος.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΟΣΙΟΥ ΙΩΝΑ ΤΟΥ ΛΕΡΙΟΥ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις ἐόρτασε καί ἐφέτος, μέ λαμπρότητα καί κατάνυξη, τήν ἐπέτειο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Ἰωνᾶ τοῦ Λερίου, Πολιούχου τῆς Νήσου Λέρου, τήν 28η Φεβρουαρίου. Ἐτελέσθη πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός, μετ' ἄρτοκλασίας, εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Παναγίας τοῦ Κάστρου Λέρου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Παΐσιου, Ἀρχιερατική Θ. Λειτουργία καί Ἀρχιερατικό Μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ἀοιδίμων Ἐπισκόπων, τῶν εὐλαβῶς Ἀρχιερατευσάντων, ὡς καί τῶν ἀειμνήστων Ἱερομονάχων, Πρεσβυτέρων, Διακόνων, Μοναχῶν καί Μοναζουσῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως, στό Ἱερό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Σωφρονίου στά Ἄλιντα.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΩΣ

Πιστός στίς παραδόσεις του ὁ Καλυμνιακός λαός, γιόρτασε τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς τό ἐσπέρας, μέ τόν δικό του τρόπο, στήν πλατεία τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Παναγίας Κεχαριτωμένης Χώρας. Προηγήθηκε ὁ Παραδοσιακός χορός στήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας μέ τά «Ἐνήματα». Μέ τή συνοδεία παραδοσιακῶν ὀργάνων, μικροί καί μεγάλοι, ντυμένοι μέ στολές, χόρευαν παραδοσιακοὺς χορούς. Ὁ Μητροπολίτης εὐχήθηκε σέ ὅλους «Καλή Ἁγία Τεσσαρακοστή» καί συνεχάρη τό Ἐκκλησιαστικό Συμβούλιο γι' αὐτό τό ὠραῖο πατροπαράδοτο ἔθιμο. Μέ τό χτύπημα τῆς καμπάνας ἀπό τόν Δεσπότη ὅλος ὁ κόσμος μῆξε

στόν Ναό καί παρηκολούθησε τήν Ἑσπερινό τῆς Συγχωρήσεως, ὅπου στό τέλος, ἀσπαζόμενοι τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, ζήτησαν συγχώρηση ὅλοι ἀπό τόν Μητροπολίτη καί τόν ἱερό κληρο. Ἀπ' ἄμβωνος δέ ἀνεγνώσθη τό μήνυμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου διά τήν ἔναρξη τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Φωτογραφίες: «Ἀλήθεια-FM»-Νικόλαος Μαμάκας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΥΠΑΓΡΑΝΤΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Επιμέλεια π. Παντελεήμων Κρούσκος, Έφημέριος Ί. Μητρ. Ναού Σωτήρος Χριστού Καλύμνου

Ἐνῶ ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς τοποθετεῖ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Κυρίου στὸν Ναό (Ὑπαπαντή) 40 μέρες μετὰ τὴν Γέννηση καὶ τὴν ἄμεση ἀναχώρηση τῆς ἁγίας Οἰκογένειας στὴν Ναζαρέτ, ὁ Ματθαῖος ἀναφέρεται σὲ διωγμὸ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη, προσκύνηση Μάγων καὶ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο. Τοποθετεῖ δὲ τὴν ἐγκατάσταση στὴν Ναζαρέτ πολὺ ἀργότερα.

Πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ γεγονότα χρονικὰ μετὰξύ τους;

Πῶς ὁ Χριστὸς βρίσκεται 40 μέρες μετὰ τὴν Γέννηση στὸν Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων, ἐνῶ κατὰ τὸν Ματθαῖο θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὴν Αἴγυπτο;

Κατ' ἀρχὰς νὰ ποῦμε, πῶς δὲν ὑπάρχει ἀντίθεση, διαφωνία ἢ κάτι τὸ πλαστὸ στοὺς δύο εὐαγγελιστές. Εἶναι θέμα οἰκονομίας τῶν εὐαγγελίων τους, δηλ. σχεδιασμοῦ καὶ σκοποῦ ἀπὸ μέρους τους, πού συνέγραψαν τὰ εὐαγγέλια τους καὶ ἀξιοποίησαν μόνον ὀρισμένες παραδόσεις ὁ καθένας, κατὰ τὸ περιεχόμενο καὶ τὸν σκοπὸ τοῦ ἔργου του. Στὸν Ματθαῖο, τονίζεται ὁ μεσσιανικὸς χαρακτήρας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁ βασιλιάς πού ἀνέμεναν οἱ Ἰουδαῖοι, ὁ ὁποῖος προφητεύτηκε ἀπὸ τοὺς προφήτες. Γι' αὐτὸ ἀξιοποιεῖ μόνον τὴν παράδοση καὶ τὰ γεγονότα πού ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὸν μεσσιανικὸ χαρακτήρα. Τὸν Χριστὸ, τὸν βασιλέα δηλ. τὸν προσκυνοῦν οἱ Μάγοι, οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἔνδοξοι τῆς γῆς καὶ τοῦ προσφέρουν βασιλικά δῶρα. Ἐπίσης, τὸν καταδιώκουν οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου: ὁ σφετεριστὴς τοῦ μεσσιανικοῦ θρόνου Ἡρώδης καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ἐπίσης, δὲν ἀφήνει χωρὶς ἀναφορὰ τὴν φυγὴ στὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων, διότι στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ παραθέτει ὅσα γεγονότα προφητεύτηκαν. Εἶναι μιὰ παραπομπή στὸν Ὡσή καὶ τὸν Ἱερεμία, οἱ ὁποῖοι προφήτησαν τὰ περὶ Αἰγύπτου καὶ τὰ περὶ σφαγῆς. Ὁ Ματθαῖος ἀναφέρεται σὲ ἑβραῖους Χριστιανούς, προσπαθώντας πάντα νὰ τοὺς ἀποδείξει πῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι αὐτὸς ὁ προφητευμένος Μεσσίας στὴν ΠΔ.

Ὁ Λουκάς ἔχει τὸ δικό του περιεχόμενο καὶ τοὺς δικούς του σκοποὺς καὶ ἀξιοποιεῖ ἀποκλειστικὰ κάποιες ἄλλες μαρτυρίες. Πρῶτον, τὸ Εὐαγγέλιο του ἀποδίδει στὸν Χριστὸ ἀρχιερατικὸ ἰλαστήριο χα-

ρακτήρα. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀναφερθεῖ στὴν Ὑπαπαντὴ στὸν Ναό, στὴν ἀφιέρωση δηλαδὴ τοῦ πρωτοτόκου Ἰησοῦ στὸν Ναό. Δεύτερον, ἔχει λειτουργικὸ χαρακτήρα. Ἀπὸ τὸν Ναὸ ξεκινᾷ τὸ Εὐαγγέλιό του, στὸν Ναὸ καταλήγει. Δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὴν ἀναφερθεῖ στὴν ὠδὴ τοῦ Συμεῶν καὶ σὲ μιὰ μυστικὴ ἱεουργία πού τελέστηκε ἐκεῖ. Τρίτον,

ἀγαπημένοι τοῦ Λουκά δὲν εἶναι τόσο οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἰσχυροί, ὅσον οἱ ταπεινοὶ καὶ οἱ ἅγιοι. Ἔτσι ζωγραφίζει τὸν Συμεῶν καὶ τὴν Ἄννα ὡς πρωταγωνιστές σὲ μιὰ εὐαγγελικὴ σκηνὴ καὶ ἀνθρώπους ἁγίους πού ἀνήκουν στοῦ λείμμα, στοὺς ὑπολειπόμενους δηλαδὴ εὐσεβεῖς τῶν ἐσχάτων πού ἀνέμεναν τὸν Μεσσία. Τέλος, μὴν ξεχνᾶμε πῶς ὁ Λουκάς, κατὰ τὴν παράδοση, εἶναι ὁ «ζωγράφος τῆς Θεοτόκου», δηλαδὴ ὁ εὐαγγελιστὴς πού φαίνεται πῶς ἀντλεῖ ἀγνωστες πληροφορίες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Παναγία καὶ ἀναφέρεται στὴν προϊστορία καὶ τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ.

Πῶς συμβιβάζονται χρονικὰ τὰ γεγονότα;

Γνωρίζουμε ἀπὸ τὸν Ματθαῖο, πῶς οἱ Μάγοι ἐφθασαν στὴν Ἰουδαία κάποιον καιρὸ μετὰ τὴν γέννηση (περίπου δύο χρόνια κατὰ τὸν ὑπολογισμὸ τοῦ Ἡρώδη) καὶ πῶς προσκύνησαν τὸν Χριστὸ ὡς «παιδίον καὶ τὴν Μητέρα αὐτοῦ», ὄχι στὴν φάτνη, ἀλλὰ σὲ οἰκία. Εἶναι λοιπὸν ξεκάθαρο, πῶς ἡ Παναγία παρουσιάσε ὄντως τὸν Χριστὸ στὸν Ναὸ 40 μέρες μετὰ τὴν γέννηση, ἀφοῦ καὶ ἡ Βηθλεέμ εἶναι πολὺ κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Μετὰ βέβαια, ἀφοῦ ἔπερασε καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἀπογραφῆς, βρῆκαν κάποιον κατάλυμα στὴν Βηθλεέμ. Ἡ παραμονὴ τους ἐκεῖ ὀφείλεται εἴτε σὲ λόγους πνευματικούς, ζοῦν δηλαδὴ ἀκόμα τὸ θαῦμα τῆς Γέννησης, στὸν τόπο τῆς ἀποκάλυψης του τὸν ἱερώτατο ἢ σὲ πρακτικούς λόγους: Οἱ τεχνίτες σάν τὸν Ἰωσήφ καὶ ἀργότερα τὸν Χριστὸ, ἦταν πλανόδιοι καὶ παρέμεναν ὅπου ἔβρισκαν ἐργασία.

Οἱ Μάγοι βρῆκαν τὸν Χριστὸ στὴν οἰκία τῆς Βηθλεέμ (:), ὅπου καὶ τὸν προσκύνησαν, κατὰ Ματθαῖον. Ἐκεῖ δέχτηκε τὴν εἰδοποίησιν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀναχώρησε στὴν Αἴγυπτο. Ἀκολούθησε ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων ἀπὸ διετοὺς καὶ κατωτέρω. Τέλος, ὁ Ἰωσήφ, μετὰ ἀπὸ

δεύτερο ὄραμα στήν Αἴγυπτο, ἐπιστρέφει στήν Παλαιστίνη. Καί ἐπειδή πληροφορήθηκε πώς μετά τόν θάνατο τοῦ Ἡρώδη, συνεχίζονταν ἡ τυραννία ἀπό τόν διάδοχο Ἀρχέλαο, ἐπιλέγει καί πάλι τήν ἀσφαλή Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Μάλιστα, ὁ Ματθαῖος δέν χάνει τήν εὐκαιρία ἀκόμα μιά φορά, νά μᾶς πεί πώς καί ἡ ἐπιστροφή ἀπό τήν Αἴγυπτο καί ἡ ἐγκατάσταση, μόνιμη αὐτή τήν φορά, στήν Ναζαρέτ εἶχαν προφητευτεῖ.

Ἡ δέ ἄμεση ἀναφορά τοῦ Λουκά γιά ἐγκατάσταση τῆς οἰκογένειας στήν Ναζαρέτ, ἀμέσως μετά τήν Ὑπαπαντή, δέν ὀφείλεται σέ κάποιο λάθος ἢ παρανόηση, ἀλλά ἐπειδή δέν μπῆκε ὁ ἴδιος στήν διαδικασία

νά ἀναφερθεῖ στά περί τῶν Μάγων καί φυγῆς, γιά λόγους καθαρά οἰκονομίας, ὡς προείπαμε.

Ἄλλωστε καί οἱ δύο εὐαγγελιστές συγκλίνουν καί συμφωνοῦν γιά ἐγκατάσταση στήν Ναζαρέτ. Νά ποῦμε ἐπίσης πώς ὁ Λουκάς δέν ἐνδιαφέρεται γιά τό προφητευμένο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος (τῆς ἐγκατάστασης δηλ στήν Ναζαρέτ), κάνει μιά ἀπλή ἱστορική ἀναφορά ὡς ἱστορικός κατ' ἔξοχὴν. Ἀμέσως, μετά τήν ἐγκατάσταση, ἄλλοῦ ρίχνει τό βῆρος ἐνδιαφέροντος τῆς διήγησης του: στήν πνευματική καί σωματική ἀνάπτυξη τοῦ παιδίου Ἰησοῦ. Στήν πραγματικότητα δηλ. τήν ἱστορική τῆς ἀληθινῆς ἐνανθρώπησης καθ' ὅλα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΣΤΗ ΛΕΡΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΜΝΟ

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΩΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΛΕΡΟ

❧ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ. ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Μέλαμπρότητα έορτάστηκε στο Νησί τών σφουγγαράδων, ή έορτή τού Όσιου Θεοφώρου και θαυματουργού πατρός ήμών Σάββα τού έν Καλύμνω άσκήσαντος, τήν Κυριακή 29 Μαρτίου 2015 (Ε΄ Κυριακή τών Νηστειών). Προσκυνητές από όλο τό Αιγαίο ήρθαν στην Κάλυμνο και προσκύνησαν τό σκήνωμα τού Όσιου Σάββα. Περίλαμπρος ό άρχιερατικός έσπερινός μέ προεξάρχοντα τόν Μητροπολίτη Κώου κ. Ναθαναήλ. Παρούσες και ό τοπικές άρχές.

❧ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ 7ης και 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΕ ΛΕΡΟ και ΚΑΛΥΜΝΟ

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΖΩΗ ΜΑΣ. ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ;

Επιμέλεια Κέντρου Νεότητας Ι. Ν. Αγίας Μαρίας Λέρου

Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος βιώνει συγκλονιστικές στιγμές κατά την εξομολόγηση. Περνά σέ μία νέα ζωή. Ζεί την χαρά της συγχώρεσης και την αγάπη του Θεού με γεύση ουράνια. Όμως για την ολοκλήρωση της εξομολόγησης δεν αρκούν μόνο τὰ δάκρυα και η υπεύθυνη όμολογία ενώπιον του πνευματικού, ούτε η αλλαγή της ζωής του μόνο. Υπάρχει και μία άλλη εξομολόγηση που γίνεται με την πάροδο των χρόνων και από αυτήν εξαρτάται η όλη συχώρεση των δικών του αμαρτιών. Είναι η ταπείνωση και η επίεικεια μπροστά στην κακία και την άχαριστία των συνανθρώπων του. Δεν μπορούν να συγχωρηθούν οι δικές του αμαρτίες, αν προηγουμένως δεν έχει συγχωρήσει εκ βάθους καρδιάς τους άλλους. Αυτή είναι η διδασχή και η απόλυτη παραγγελία του Κυρίου μας: «Εάν γάρ αφήτε τοίς ανθρώποις τὰ παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο Πατήρ υμών ο ουράνιος».

Ο Ιερός Χρυσόστομος όρίζει ως εξομολόγηση την συγχωρητικότητα αυτή. Η καρδιά του ανθρώπου είναι ο Ναός του Αγίου Πνεύματος. Έτσι, την ώρα που ο άνθρωπος σκληρά πολεμείται από τους έχθρούς του μπορεί να εξομολογηθεί εν μέσω του ναού της καρδιάς του. Από την μία να βάλει τὰ δικά του αμαρτήματα και από την άλλη τὰ αμαρτήματα του άλλου και με την αντιπαράθεση αυτή να δει τό μέγα μέγεθος των δικών του και τὰ λίγα των άλλων προς αυτόν. Και στην μυστική αυτή εξομολόγησή του, για να εξιλεώσει τόν Θεό, προσφέρει ως θυσία την δική του αγάπη και συγχωρητικότητα και έτσι βρίσκει τό θάρρος να ζητήσει και τό έλεος των δικών του. Αυτό έκανε ο Χριστός πάνω στον Σταυρό με την προσωπική του θυσία σήκωσε τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων. Τὰ βήματά Του ακολουθεί με την σταύρωση του έγωισμού του και την θυσία της αγάπης ο κάθε άνθρωπος. Εκείνος που θυσιάζει τό δικίο του για την αγάπη του αδελφού ζει μία ανάιμακτη θυσία, μία έμπρακτη προσευχή για τόν έχθρο.

Η αγάπη είναι όντως η ανάσταση για τούς άλλους. Και ενώ έχουμε ως χριστιανοί ανοικτό και εύκολο τόν δρόμο της μετανοίας, όμως στην δύσκολη ώρα της κακίας των άλλων επαναστατούμε, μάς τρώγει τό δικίο και φερόμαστε με πικρία και έκδικητικότητα. Κι αν δεν απαντήσει ο άνθρωπος με σκληρότητα στον έχθρο του, επειδή δεν πρέπει ως χριστιανός, όμως μόνιμα κουβαλά άμέτρητη πικρία και μαράζι μέσα του και αναστατώνεται με άθλια νευρικότητα κάθε φορά που τόν βλέπει ή τόν σκέφτεται.

Μ' αυτήν την κατάσταση της καρδιάς, με την όποία επιτρέπει ο άνθρωπος στον εαυτό του να ζει και να δικαιολογείται με όλον τόν μαρασμό και την γκρίνια προς τούς άλλους, τό μόνο που κάνει είναι να καθυστερεί την συχώρεση ή τό χειρότερο να γυρίζει πάλι πίσω στις αμαρτίες που υποτίθεται ότι του συγχωρέθηκαν.

Η κακία των άλλων γίνεται άφορμή για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες του ίδιου του ανθρώπου. Απαντώντας στο κακό με την αγάπη και την συγχωρητικότητα κερδίζει την συχώρεση των δικών του αμαρτιών. Σ' εκείνον που έχει καρδιά, η αγάπη αυτή και η συγχωρητικότητα είναι ο πιό σύντομος και εύκολος δρόμος, αλλά και ο μονόδρομος για την συχώρεση των αμαρτιών. Άς δούμε τί όμορφα που κηρύττει ο Ιερός Χρυσόστομος: «Για την άπαλλαγή τόντων μεγάλων και πολλών αμαρτημάτων μάς έδωσε ο Θεός σύντομο και εύκολο δρόμο και άπαλλαγμένο από κάθε κόπο. Που είναι ο κόπος να συγχωρήσεις αυτόν που σε λύπησε; Κόπος βαρύς είναι τό να μην τόν συγχωρήσεις και να κρατάς μέσα σου την έχθρα, καθώς επίσης και τό να διώξεις τόν θυμό από μέσα σου, και άνεση πολλή σου δίνει, και πολύ εύκολο είναι σε αυτόν που θέλει».

Η κακία και η έκδικητικότητα τό μόνο που προσφέρουν είναι μία έσωτερική κόλαση και συνεχή έσωτερική πικρία που, τελικά, οδηγούν σε ψυχολογική άπορρύθμιση. Η συγχωρητικότητα και η αγά-

πη ειρηνεύουν πρώτα τήν καρδιά του ανθρώπου και κατόπιν επιδρούν καταπραυντικά στον έχθρό του. Πολλά νοσήματα ψυχικά έχουν τήν αίτια τους στην άθλια κακία πού φωλιάζει σαν μίζερια και βαρύνει σαν όγκόλιθος καταθλιπτικότητα τόν ψυχικό του κόσμο. Στην ουσία δέν συμφέρει τόν ίδιο τόν άνθρωπο νά μείνει στην κακία και στην έκδικητικότητα του, διότι πρώτα τόν έαυτό του βλάπτει μέ όλη τήν ψυχική διάλυση και τήν πνευματική του αναστάτωση.

Στήν κυριολεξία δέν θά καταφέρει νά βρεί τό δίκιο του και νά έκδικηθεί τόν έχθρό του, αλλά τό μόνο πού θά κάνει είναι νά καταστρέψει τόν ίδιο του τόν έαυτό. Γι αυτό και ό Ίερός Χρυσόστομος λέγει ότι ό μνησικάκος στην ουσία μπήγει τό μαχαίρι στον ίδιο του τόν έαυτό. Τόν έαυτό του βλάπτει, διότι από τήν μία μεριά έπιτρέπει νά γίνεται ή καρδιά του τόπος μεγάλου έγωισμού και μίζεριας και κακίας και μόνιμης θλίψης και από τήν άλλη χάνει τήν εύκαιρία μέσα από τά χέρια του για νά συγχωρεθούν οι άμαρτίες του. Και άκόμη, αν δει τόν έχθρό του νά τιμωρείται, και πάλι δέν πρόκειται νά ικανοποιηθεί και νά ήσυ-

χάσει, διότι μέσα του ζει ή φωτιά τής κακίας και τού άσιγαστου και άχόρταγου πάθους. Η συγχωρητικότητα είναι ό μονόδρομος τής ψυχικής ισορροπίας και ήρεμίας.

Οι έχθροί γίνονται οι εύεργέτες, όταν ό άνθρωπος κατανοήσει, τί μεγάλη εύλογία τού προσφέρουν. Τού δίδεται ή εύκαιρία νά συγχωρεθούν οι δικές του άμαρτίες. Και όσο πιά πολύ άδικήθηκε τόσο πιά πολλά άμαρτήματά του συγχωρούνται. Γι αυτό δέν πρέπει νά διαμαρτύρεται και νά γκρινιάζει κάθε φορά πού πέφτουν πάνω του οι κακίες τού κόσμου. Είναι οι εύεργέτες του.

Γι αυτό άς κλάψουμε και άς θρηνήσουμε και άς προσευχηθούμε για εκείνον πού έκανε τό κακό και έμεις νά χαιρόμαστε πού γίναμε όμοιοι μέ τόν Πατέρα μας τόν Θεό, πού ανατέλλει τόν ήλιο και για τούς πονηρούς και για τούς άγαθούς.

Η συγχωρητικότητα είναι ένα ανεξόφλητο χρέος στον Θεό. Είναι τό λιγότερο πού μπορεί νά δώσει ό άνθρωπος στον Θεό μέσα από τό πρόσωπο τών συνανθρώπων του.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓ. ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Κυριακή τών Βαΐων - Μεγ. Δευτέρα - Μεγ. Τετάρτη

Μεγ. Παρασκευή - Περιφορά έπιταφίων στην Κάλυμνο

Μεγ. Παρασκευή - Μεγ. Σάββατο - Κυριακή του Πάσχα στη Λέρο

ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ ΕΝΟΡΙΩΝ ΣΕ ΛΕΡΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΜΝΟ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ ΑΠΟ ΕΝΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΥΜΝΟΥ

Σωτήρος Χριστού

Ευαγγελιστριάς

Αγίου Χαράλαμπος

Προδρόμου

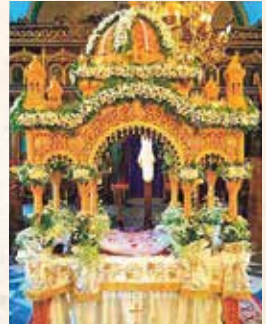
Παναγίας Κεχαριτωμένης

Αγίου Στεφάνου

Αγίου Μάμαντος

Παναγίας Καλαμιώτισσας

ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ ΛΕΡΟΥ

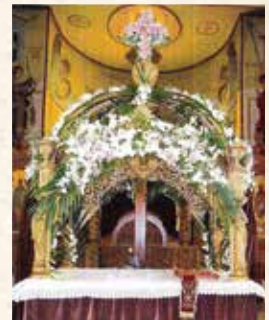
Σωτήρος Χριστού

Ευαγγελισμού

Αγίας Μαρίνης

Αγίου Νικολάου

Αγίων Τεσσαράκοντα

Όσιας Ειρήνης Χρυσ/ντου

Αγίου Φανουρίου

Παναγίας Κάστρου

ΤΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΚΑΙ Η ΩΦΕΛΕΙΑ ΤΟΥΣ (ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ)

Βενέδικτου Ίερομονάχου Ἀγιορείτου,
Συνοδία Σπυριδώνος Ίερομονάχου, Νέα Σκῆτη Ἁγίου Ὁρους

Μία ἀρχαία καί σταθερή παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ δέησης γιά τούς νεκρούς. Ἡ διήγησις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου γιά τήν Θεία καί φρικτή Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου παρουσιάζοντας μας τόν Μωυσή καί τόν Ἥλια, καθώς καί ἡ παραβολή τοῦ Λαζάρου καί τοῦ πλουσίου, μάς δείχνουν καθαρά ὅτι οἱ νεκροί διαθέτουν τέλεια συνείδηση.

Ἡ ζωὴ περνώντας ἀπό τόν θάνατο συνεχίζεται. Αὐτοί πού φεύγουν διατηροῦν τήν πνευματικὴ τους ἐπικοινωνία μέ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πού βρίσκονται στή διά μέσου τῆς κοινῆς ἀγάπης στόν Χριστό. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη συνδέει σέ ἓνα σύνολο τούς πιστούς. Τούς συνδέει διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καί ἔχει κεφαλή τῆς τόν Χριστό. Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἶμαστε ἐμεῖς πού πιστεύουμε καί ξεχωριστὰ κάθε ἓνα μέλος τοῦ σώματος αὐτοῦ.

Ὁ Θάνατος μόνον αἰσθητὰ ἀλλάζει τίς σχέσεις μεταξύ ἐκείνων πού πέθαναν καί ζοῦν. «*Εἶτε ζοῦμε, εἶτε πεθαίνουμε, ἀνήκουμε στόν Κύριο*».

Ἡ Ἐκκλησία διαίρεται σέ Θριαμβεύουσα καί Στρατευομένη (Ρωμ. 14,7-8).

Στήν Θριαμβεύουσα ἀνήκουν ἐκεῖνοι πού τελείωσαν νικηφόρα τόν ἀγώνα τους στήν ἐπίγεια ζωὴ καί ἀναμένουν τόν στέφανο τῆς δικαιοσύνης «*ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ*».

Στήν Στρατευομένη ἀνήκουν ἐκεῖνοι πού ἀκόμη ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς ἀμαρτίας γιά νά φθάσουν στήν τελείωση. Τὰ μέλη τῆς Θριαμβεύουσας καί τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας ἔχουν μία ἀρρηκτη σχέση μεταξύ τους. Ὅσοι βρίσκονται στόν οὐρανό δέν ἀδιαφοροῦν γιά ἐκείνους πού βρίσκονται ἀκόμη στήν παρούσα ζωὴ. «*Ὁ ἐπίγειος Θάνατος, ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα, δέν καταστρέφει τήν σχέση τοῦ πιστοῦ μέ τήν Ἐκκλησία. Δέν τόν ξεχωρίζει ἀπό τὰ ἄλλα ἐν Χριστῷ συμμέλη του*».

Ἄλλωστε ἡ ἀγάπη εἶναι αἰωνία ὅπως καί οἱ ψυχές. Ἀπό τίς πολλές μαρτυρίες πού υπάρχουν στήν Ἁγία Γραφή, ἀλλά καί πρό πάντως στήν Ἐκκλησιαστικὴ μας Ἱστορία καί Παράδοση, πληροφοροῦμαστε ὅτι ὑπάρχει ἀμοιβαία πνευματικὴ ἐπικοινωνία καί συ-

μπαράστασης μέ τήν ἀγάπη καί τήν προσευχὴ ὑπὲρ ἀλλήλων μεταξύ τῶν μελῶν τῆς οὐράνιας καί ἐπίγειας Ἐκκλησίας, διότι ὅλοι μαζί ἀποτελοῦμε «*μία κοινὴν ἀγίαν*». Ὅσοι ἐξέδυσαν καί ὅσοι ζοῦμε στόν Κόσμο αὐτό βρισκόμαστε σέ μυστικὴ καί ὑπερφυσικὴ κοινωνία ζωῆς, προσευχῆς καί ἀδελφικῆς ἀγάπης μεταξύ μας. Μέ τόν δεσμό αὐτό οἱ μὲν βοηθοῦν τούς δέ. Ἐτσι ὄρισε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, θέλοντας ὁ ἓνας νά σωθεῖ μέ τήν βοήθεια τοῦ ἄλλου.

Πάνω στή σχέση αὐτὴ βασίζονται τὰ μνημόσυνα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἀνεκάθεν τὰ ἐπιτελοῦσε καί προσευχόταν γιά τούς κεκοιμημένους. Ἄν δέν ὠφελοῦσαν, δέν θά τὰ ἐπιτελοῦσε καί δέν θά ἐδέετο γιά τούς κεκοιμημένους.

Χρόνος τελέσεως τῶν μνημοσύνων - Πότε πρέπει νά τελοῦνται;

Οἱ Ἀποστολικές Διαταγές μᾶς ἀναφέρουν ὅτι πρέπει νά τελοῦμε μνημόσυνα τήν 3ῃ μέρα, τήν 9ῃ, τήν 40ῃ, καί στόν χρόνο.

Ὁ ἅγ. Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἀναφέρει ὅτι τελοῦνται τήν τρίτῃ ἡμέρα εἰς ἀνάμνηση τῆς τριήμερου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Τήν 9ῃ ἡμέρα εἰς τύπων τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων. Τήν 40ῃν σύμφωνα μέ τόν παλαιῶν τύπων, διότι καί οἱ Ἰουδαῖοι ὅταν ἀπέθαναν ὁ Μωυσῆς τόν πένθησαν γιά σαράντα μέρες.

Ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης στὰ τριήμερα καί στὰ ἐννιάμερα βλέπει ἄλλο συμβολισμό: «*Τὰ τρίτα τελοῦνται ὑπὲρ τοῦ κεκοιμημένου, διότι ὁ ἄνθρωπος διά τῆς ἀγίας Τριάδος ἔλαβε τό εἶναι καί διότι μεταστάς θέλει ἀλλοιωθεῖ καί θέλει φανεῖ εἰς τό ἀρχαίων καλλώπισμα, εἰς τό ὅποῖον ἦτο πρό τῆς παραβάσεως ἢ καί εἰς καλλίτερον ἴσως. Τὰ ἔνατα διά νά συνταχθεῖ τό πνεῦμα του ὡς αὐλόν, καί τῆς ἰδίας φύσεως μετά τῶν ἀγγέλων... Τὰ δέ τεσσαράκοντα διά τήν τοῦ Σωτήρος Ἀνάληψιν, ἣτις ἐγίνε μετά τήν Ἀνάστασιν μετά τόν ἀριθμόν αὐτόν τῶν ἡμερῶν, διά νά ἀναληφθεῖ καί αὐτός τότε, ὅταν ἀναστηθεῖ... καί διά νά προῦπαντήσῃ τόν Κριτὴν...»*

Στήν Ὁμολογία Μητροφάνους τοῦ Κριτοπούλου ἀναφέρεται, ὅπως εἶπαμε παραπάνω: «*Εὐχόμε-*

θα όνομαστικά γιά εκείνους πού έκοιμήθησαν, τήν Πρώτη ήμέρα, τήν Τρίτη, τήν ένάτη, τήν είκοστή, τήν τεσσαρακοστή, κατόπι μετά τρείς μήνες, μετά έξι μήνες, καί τέλος μετά νά χρόνο καί όσες φορές θέλουν νά τό κάνουν αυτό οί συγγενείς εκείνου πού έφυγε, δέν έμποδίζονται. Κάθε Σάββατο όμως όλου του χρόνου αναφέρονται προσευχές από τήν Έκκλησία γιά όλους τούς νεκρούς πού κοιμήθηκαν μέ ευσέβεια. Καί αυτό γίνεται σέ όλους τούς ναούς. Καί κάθε φορά πού προσφέρεται ή Θεία Λειτουργία, Πάντοτε μνημονεύονται καί αυτοί».

Τά Ψυχοσάββατα

Έκτός από αυτά όμως ή Έκκλησία μας έχει καί δύο Ψυχοσάββατα στά όποία μνημονεύονται όλοι οί χριστιανοί από άρχης του κόσμου μέχρις έσχάτων.

Τό πρώτο Ψυχοσάββατο τό όρισαν οί Πατέρες τήν Κυριακή πρό τής Κρίσεως (Απόκριω). Αυτή τή μέρα ή Έκκλησία τελεί μνημόσυνα γιά τά παιδιά της πού πέθαναν σέ ξένη γή, είτε στή Θάλασσα, είτε στήν έρημο γ' αυτούς δέν έχουν γίνει κανονικά μνημόσυνα καί έχουν στερηθεί τήν ώφέλεια τους.

Τό δεύτερο Ψυχοσάββατο τό τελεί ή Έκκλησία μας ένένα μέρες μετά τήν Ανάληψη του Σωτήρος μας Ίησού Χριστού, δηλαδή τό Σάββατο πρό τής Πεντηκοστής. Στο μνημόσuno αυτό ή Έκκλησία μας μνημονεύει όλους τούς ευσέβεις κοιμηθέντες από Άδάμ μέχρι σήμερα. Προσεύχεται γ' αυτούς καί ζητά από τόν Χριστό πού αναλήφθηκε στους ούρανούς καί κάθισε στά δεξιά του Πατρός νά τούς αξίωση τήν ώρα τής Κρίσεως νά δώσουν καλή άπολογία σ' Αυτόν πού θά κρίνη όλη τή γή. Νά παρασταθούν στά δεξιά Του, στή χαρά, μέ τό μέρος των δικαίων καί στήν φωτεινή τάξη των άγιων. Νά γίνουν άξιοι κληρονόμοι τής Βασιλείας καί δέν εϋχεται μόνο γιά τούς Χριστιανούς, διότι δέν ήταν κανένας χριστιανός από Άδάμ μέχρι Χριστού, αλλά γιά όλους τούς ανθρώπους. Στο σημείο αυτό μπορεί νά δεί κανείς τήν άγάπη τής Έκκλησίας μας γιά όλο τό ανθρώπινο γένος.

Τά ύλικά - Τά πιά άναγκαία γιά τήν τέλεση ενός μνημόσunu είναι:

Η προσφορά άρτου (τό πρόσφορον), ό οίνος, τό Θυμίαμα, τό έλαιον (λάδι) καί τό κερί, τά όποία πάντοτε προσέφεραν οί πιστοί γιά τήν τέλεση τής Θείας Λειτουργίας. Καί όλα αυτά διότι τό μνημόσuno είναι στενά συνδεδεμένο μέ τή Θεία Λειτουργία. Η ύπόθεσις του μνημόσunu δέν είναι μόνον ύπόθεσις ανθρώπων, αλλά κυρίως του Χριστού. Από εκεί θά

ζητήσουμε βοήθεια, καί αυτή τήν βοήθεια μπορεί νά τήν προσφέρει μόνον ή Θεία Λειτουργία.

Η παράδοσις των κολύβων συναντάται από τά μέσα του 4ου αιώνος. Μέχρι τότε προσφερόταν, κατά τά ιερά μνημόσυνα, ψωμί καί κρασί μέ έλιές ή τυρί ή ρύζι. Έκείνοι πού έδέχοντο αυτή τήν προσφορά ήϋχοντο τό «μακαρία ή μήμη αυτού». Γι' αυτό καί έλέγοντο «μακαριαί». Απομεινάρια αυτών των έκδηλώσεων είναι τά σημερινά άρτίδια καί ό καφές τά όποία προσφέρονται κατά τά μνημόσυνα από τούς συγγενείς του κοιμηθέντος.

«Αντί μνημοσύνου»

Υπάρχουν μερικοί πού αντί μνημοσύνου κάνουν κάποια δωρεά εις μήμην του άποθανόντος, «άντι μνημοσύνου». Άλλο όμως τό μνημόσuno καί άλλο ή έλεημοσύνη πού μπορεί νά κάνη κάποιος. Τίποτε, καμιά έλεημοσύνη δέν μπορεί νά αντικαταστήσει τήν Θεία Λειτουργία, πού προσφέρεται «ό Άμνός του Θεού, ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου». Γι' αυτό προσφέρουμε στήν Έκκλησία τό πρόσφορο καί τό νάμα, πού μεταβάλλονται σέ Σώμα καί Αίμα Χριστού. Από αυτό τό πρόσφορο θά βγει καί ή μερίδα του εκκοιμημένου, πού τοποθετείται πάνω στό Δισκάριο, δίπλα στις μερίδες των άγιων καί των Δικαίων τής Έκκλησίας. Έκει βρίσκεται καί όλη ή Έκκλησία, ή Στρατευομένη καί ή Θριαμβεύουσα.

«Είναι μεγάλη τιμή, τονίζει ό Ιερός Χρυσόστομος, νά αναφερθεί καί τό όνομα του δικού μας εκεί πού βρίσκεται ό Χριστός καί όλόκληρη ή Έκκλησία. Διότι πρόσεχε. Αναγγέλλεται τότε τό φρικτό Μυστήριο, ότι ό Θεός έδωσε τόν Έαυτό του γιά τή σωτηρία τής οικουμένης...». Επομένως ή μεγαλύτερη καί ή σπουδαιότερη βοήθεια πού μπορεί νά δοθή σέ έναν πού έχει αναχωρήσει από τή ζωή αυτή, είναι αυτή πού προσφέρεται μέ τήν μνημόνευση του όνόματος του στή Θεία Λειτουργία.

Αυτό πού δέν μπορούν νά τό κάνουν τά άγαθά πού δίνονται στους φτωχούς, αυτό μπορεί νά τό κάνη ή προσευχή ενός δικαίου. Πόσο περισσότερο ή Θεία Λειτουργία!

Στό έπόμενο (δεύτερο μέρος): «Ώφελούν καί πώς τά μνημόσυνα», «Ποιούς ώφελούν καί ποιούς δέν ώφελούν», «Ποιά ή ώφέλεια γιά τούς ζώντες», «Η περίπτωσης των βαρέως άμαρτανόντων».

Επιμέλεια: Γεώργιος Ι. Χρυσούλης, Γραμματέις Ιεράς Μητροπόλεως

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΛΕΡΟ

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΟΥ ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΣΤΗ ΛΕΡΟ

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Άπό τόν έορτασμό
του Άπ. Θωμά

Ο Μητροπολίτης μας κ. Παΐσιος, στά πλαίσια τών επισκέψεών του στην μακρινή Άστυπάλεια, τέλεσε τό Έσπερας του Σαββάτου 18.4.2015 Άρχιερατικό Έσπερινό, και τό πρωί τής Κυριακής του Θωμά 19.4.2015 Άρχιερατική Θεία Λειτουργία, μετά τήν όποία έλαβε χώρα Ίερά Λιτάνευσις τής Άγίας Εικόνας του Άπ. Θωμά. Τήν έπομένη, Δευτέρα 20.4.2015, ό Μητροπολίτης έπισκέφθηκε τήν Ίερά Μονή Παναγίας Φλεβαριωτίσσης, καθώς έπίσης και τίς κτηματικές έκτάσεις του ΕΦΤΑ, και ένημερώθηκε για τά τρέχοντα προβλήματα του Ίδρύματος.

Έπιμέλεια: Γ.Ι.Χ., Φωτ.: Γεώργιος Γαμπήρης

Άπό τήν έπίσκεψη
στην Ί. Μονή
Παναγίας Φλεβα-
ριωτίσσης και
στά κτήματα του
ΕΦΤΑ.

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Όπως κατ' έτος, ό Μητροπολίτης μας, και στη Λέρο και στην Κάλυμνο, έτέλεσε Θεία Λειτουργία, υπέρ φωτίσεως, ευοδώσεως και ενισχύσεως τών μαθητών και μαθητριών που συμμετέχουν στις πανελλήνιες εξετάσεις, για τά Άνώτατα και Άνώτερα Ίδρύματα τής Χώρας μας. Οι νέοι μας μετέλαβαν τών Άχράντων Μυστηρίων, ένώ ό Μητροπολίτης μας ευχήθηκε σε όλους τούς ύποψηφίους ευόδωση τών όραματισμών τους και συνεχάρη τούς εκπαιδευτικούς και τούς γονείς για τούς κόπους που κατέβαλαν για τήν προαγωγή τών παιδιών.

Άπό τήν έκδήλωση για τήν γιορτή τής Μητέρας, από τά εκπαιδευτήρια ξένων γλωσσών «Καρανικόλα» στο Συεδριακό Κέντρο «Σχολή Σοφίας» στη Λέρο

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Τό Σάββατο 9 Μαΐου 2015, στην κατάμεστη από κόσμο, αίθουσα του Συεδριακού Κέντρου «Σχολή Σοφίας», τής Ί. Μητροπόλεως στη Λέρο, με τήν ευκαιρία τής έορτής τής Μητέρας, πραγματοποιήθηκε έκδήλωση που διοργάνωσαν τά Κέντρα Ξένων Γλωσσών «ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ». Τήν έκδήλωση παρηκολούθησε και ό Μητροπολίτης μας κ. Παΐσιος, ό όποιος με τούς πατρικούς του λόγους συνεχάρη τήν κα Άννα Καρανικόλα γι' αυτή τήν διοργάνωση τής έκδήλωσης, συνεχάρη τά παιδιά και τούς γονείς τους, και ευχήθηκε με τή σειρά του «Χρόνια Πολλά» στις Μητέρες, για τίς όποιες τόνισε ότι πρέπει να ακολουθούν τά βήματα τής Παναγίας μας, ή όποία ήταν Μητέρα του Ίησου μας. Έπιμέλεια: Γ.Ι.Χ.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Τοῦ Καθ. Ἀθανασίου Ἀβραμίδου, Καρδιολόγου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

«μύθος» τόν ὁποῖο οἱ «σειρήνες» τῶν ναρκωτικῶν ἔχουν πλέξει γύρω ἀπό αὐτά, ἔχει ἀποκαλυφθεῖ κατὰ τόν πλέον δραματικό τρόπο. Ὁ «μανδύας τῆς μαγείας» τους ἀπεδείχθη ἀπατηλός. Οἱ «τεχνητοί παράδεισοι τῶν ἀναπληρωματικῶν ἰκανοποιήσεων» ὀδήγησαν σέ μιά «τοξική χαναάν», σέ ἕναν «ἀδηφάγο μινώταυρο», σέ ἕνα παιχνίδι πού τό ὄνομά του εἶναι «θάνατος», παλεύοντας ἀνάμεσα στή «Σκύλλα» καί τήν «Χάρυβδη», μέσα σέ μιά ἀπερίγραπτη δυστυχία «μακρᾶς καί ἐπώδυνης αὐτοκτονίας» μέ καταρράκωση κάθε ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας.

Οἱ διαστάσεις τοῦ προβλήματος, παγκοσμίως, εἶναι τεράστιες καί συνεχῶς διογκούμενες, ὥστε νά ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά μείζονα κοινωνικά προβλήματα, δυστυχῶς καί στή χώρα μας.

Προσπάθειες ἀντιμετωπίσεώς του.

Ὅλες οἱ σχετικές προσπάθειες ἀναφέρονται σέ ἐνέργειες ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀφοῦ τό πρόβλημα ἔχει πλέον δημιουργηθεῖ. Ἡ δίωξη, οἱ νόμοι ἢ οἱ θεραπευτικές προσπάθειες, ἀκολουθοῦν ... «κατόπιν ἐορτῆς», κατὰ προσηφιλῆ λαϊκή ἔκφραση.

- Ἡ «ἀποπαινωτικοποίηση» γιά μείωση τῆς «παραβατικότητας», ἢ πρὸς «ὀμαλοποίηση» τοῦ προβλήματος, ἀποτελοῦν εἰσαγωγή καί στή χώρα μας ξενοφερτων ἐπινοήσεων πρὸς κάμψη τῶν ἀντιστάσεων, σωστή «κερκόπορτα» γιά τήν ἀνεξέλεγκτη εἰσβολή καί στή χώρα μας τῶν ἐμπόρων ναρκωτικῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἕναν αὐτό συμβαίνει ἠθελμένα, ἀπερίσκεπτα ἢ ἀπό λανθασμένες ἐκτιμήσεις.

- Ἡ διάκριση τῶν ναρκωτικῶν σέ «μαλακά» καί «σκληρά» εἶναι παραπλανητική, διότι ἀφορᾶ στό ἠπιότερο σύνδρομο στερήσεως καί μόνον τό σωματικό. Ἐνῶ τό κύριο πρόβλημα μέ τά ναρκωτικά εἶναι ἡ ψυχική ἐξάρτηση καί ἡ ὑποδούλωση τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου σέ αὐτά. Γιά τοῦτο, ἄλλωστε, ὡς πλέον δόκιμος θεωρεῖται ὁ ὅρος «ἐξαρτησιογόνες οὐσίες», ἀντὶ γιά «ναρκωτικά». Παράδειγμα ἀπλό αὐτό τῆς κοκαΐνης, πού παρουσιάζει ἐπίσης ἠπιό σωματικό στερητικό σύνδρομο.

- Ἀσφαλῶς ἐπίσης πρέπει νά ἀνησυχεῖ τό γεγονός ὅτι ἀπό τό 1998 ἤδη τό Διεθνές Παρατηρητήριο Ναρκωτικῶν ἀνέφερε 8 ἑκατομμύρια ἐξαρτημένους στήν ἠρωίνη, 13 ἑκατομμύρια στήν κοκαΐνη καί 140 ἑκατομμύρια στά «μαλακά» χασίς καί μαριχουάνα, μέ μεγαλύτερη μάλιστα διόγκωση τῶν δεικτῶν ἔκτοτε, ἰδίως σ' ὅ,τι ἀφορᾶ τά τελευταῖα.

- Ἡ χορήγηση ναρκωτικῶν σέ ὄσους –ὄπως λένε– τά «ἔχουν ἀνάγκη» ἢ τά «χρειάζονται», ὥστε νά «μειώνεται ἡ βλάβη» ἀπό αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐπιλέξει αὐτόν τόν τρόπο ζωῆς –χωρίς νά ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἀπεξάρτησή τους– γιά τό πλεῖστο λοιπὸν τῶν περιπτώσεων σημαίνει ἐγκατάλειψη σέ μιά περιθωριοποίηση ἢ, σέ τελική ἀνάλυση, στοὺς ἐμπόρους τῶν ναρκωτικῶν, ἐφ' ὅσον ὁ βαθμὸς τῆς ἐξάρτησης ἀπὸ τό ναρκωτικό συνεχῶς θά αὐξάνεται λόγω καί τῆς ἀναπτυσσομένης περαιτέρω ἀντοχῆς στή δράση τῆς οὐσίας, ὡς τῆ μὴ ἀναστρέψιμη πορεία πρὸς τόν θάνατο.

- Τά «ὑποκατάστατα» εἶναι οὐσίες πρὸς ἀντικατάσταση ἄλλων πού ἀφαιροῦνται. Γιά τήν μορφίνη καί τήν ἠρωίνη «ὑποκατάστατα» εἶναι ἡ μεθαδόνη καί τά νεότερα της, μεθαδόλη καί πολαμιδόνη. Εἶναι καί αὐτές ἐξαρτησιογόνες, ἀλλὰ μέ μιά ἠπιότερη ἐξάρτηση. Χρησιμοποιοῦνται «θεραπευτικῶς» γιά τήν ἀπεξάρτηση ἀπὸ τήν μορφινο-ἠρωινομανία ἢ ὡς «θεραπεία συντηρήσεως» γιά ὄσους δέν θέλουν ἢ δέν μποροῦν νά ἀπεξαρτηθοῦν. Ἡ συμβολή τους στήν ἀντιμετώπιση τῆς βαρεῖας μορφινο-ἠρωινομανίας εἶναι πολὺτιμη. Ἀλλὰ μόνον αὐτῆς. Διότι γιά ὅλα τά ἄλλα ναρκωτικά ἢ ἐξαρτησιογόνα δέν ὑπάρχουν ὑποκατάστατά τους. Ἀπὸ τά ἀνωτέρω γίνεται ἐμφανές ὅτι τά προτεινόμενα πρὸς ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος εἶναι εἴτε ἐλλιπῆ, εἴτε ἀτελεῖ, εἴτε ἀνεπαρκῆ, εἴτε ἀκόμη καί λανθασμένα. Τότε ὅμως, τί ἀπομένει;

Ἡ πρόληψη

Ὁ ἱατρικὸς «ἀφορισμός» ... «κάλλιον τό προλαμβάνειν τοῦ θεραπεύειν» στό θέμα τῶν ναρκωτικῶν σημαίνει καί τό νά προλάβεις τόν θάνατο πού καταδοκεῖ μέ κάθε ἐπόμενη δόση. Δέν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐνημέρωση, στήν ὁποία καί μόνον, ἢ κυρίως, περιορίζεται ὁ Ν. 2161, ἄρθρο 8 γιά τήν πρόληψη. Βεβαίως νά στήν ἐνημέρωση ἢ ὁποία μάλιστα πρέπει νά εἶναι ἡ κατάλληλη, ἀνάλογα μέ τήν κάθε ὁμάδα στήν ὁποία ἀπευθύνεται, μέ τήν ἡλικία καί τό μορφωτικό της ἐπίπεδο, νά εἶναι εἰλικρινῆς, ἀκριβῆς, μεθοδική, πλήρης, χωρίς ὑπερβολές, πού δέν θά τρομοκρατεῖ οὔτε θά ὑποβιβάζει τή σημασία τοῦ προβλήματος μέ «ἀθωοποιήσεις», θά ἀπευθύνεται στήν λογική ὥστε νά πείθει, χωρίς νά ἐξάπτει τήν φαντασία ἢ νά διεγείρει τήν περιέργεια γιά μιά «δοκιμή». Ὅσο ὅμως σωστά καί νά γίνεται, ἡ ἐνημέρωση μόνη δέν φθάνει γιά τήν πρόληψη. Διότι πρόληψη σημαίνει καί :

• Νά προλάβεις ἢ νά προστατεύσεις κάποιον ἀπὸ τό νά γίνει εὐάλωτος ἢ νά θελήσει νά γίνει χρήστης.

• Νά προλάβεις τόν εύάλωτο ή τόν ύψηλου κινδύνου από τό νά γίνει χρήστης.

• Νά έμποδίσεις τό «βαποράκι» νά μυήσει καί άλλους στό ναρκωτικά.

• Ακόμη νά προλάβεις τόν τοξικομανή από τό νά γίνει έγκληματίας γιά τή δόση του.

• Αλλά νά βοηθήσεις καί τόν άποθεραπευθέντα ή άπεξαρτηθέντα νά έπανενταχθεί στήν κοινωνία, διότι διαφορετικά αυτός θά ξανακυλίσει.

Γιά νά άποδώσει πάντως ή πρόληψη χρειάζεται νά άντιμετωπίζονται άποτελεσματικά οί λόγοι καί οί παράγοντες, οί όποιοι συμβάλλουν στή ροπή ή προκαλούν τήν ψυχική διάθεση γιά χρήση ναρκωτικών.

Τά προγράμματα πρόληψης άναθεωρούνται συχνά, διότι δέν άποδίδουν, έφ' όσον δέν δίδεται ή δέουσα σημασία στόν παράγοντα άνθρωπος, στή διαμόρφωση τής προσωπικότητας εκείνης μέ τήν όρθή κρίση γιά σωστές άποφάσεις, ικανής γιά άνάλυση εύθυνών, μέ τά κατάλληλα έφόδια γιά τόν άγώνα στή ζωή, στήν όποία δέν μäs έρχονται όλα όπως τά θέλουμε ή έπιθυμούμε. Καί πρέπει νά μάθουμε καί νά χάνουμε στή ζωή. Χρειάζεται, μέ άλλα λόγια, ή διαμόρφωση τής προσωπικότητας του νέου άνθρώπου μέ έφόδια ψυχικά καί πνευματικά τέτοια ώστε νά άντέχει στίς δυσκολίες καί τίς αντίξοότητες τής ζωής, πού δέν θά άπογοητεύεται εύκολα καί δέν θά ύπάρχει καιρός γιά νά στήνει «εύήκοον ούς» στίς σειρήνες τών ναρκωτικών. Προφανής, έπομένως, έξ αυτών ό ρόλος τής παιδαγωγικής καί του σχολείου.

Η Έκκλησία στήν πρόληψη

Η Έκκλησία ως τρόπος ζωής έμπνέει τούς άνθρώπους στή διαμόρφωση του χαρακτήρα τους μέ ήθος,

ήθικές άρχές καί αξίες πού δίνουν νόημα στή ζωή τους, μέ ιδέωδη καί ιδανικά βάσει του κοσμοθεωριακού τους προσανατολισμού καί τά «πιστεύω» τους στίς Αιώνιες Αλήθειες, πού διαθέτουν κύρος καί αξιοπιστία, χωρίς ούδέποτε νά άπογοητεύουν, διότι «πιστός - αξιόπιστος - ό Θεός». Αυτόι οί άνθρωποι, κι αν άκόμη καμφθούν στή βιοπάλη, κι αν γονατίσουν ή καί πέσουν στόν άγώνα τής ζωής, έχουν τό σθένος νά ξανασηκωθούν καί νά παλαίψουν, νά νικήσουν στή ζωή. Ακόμη κι αν παραστρατήσουν έχουν «όδόν έπιστροφής», διότι έχουν τό «πᾶ σῶ», τό πού νά σταθούν γιά νά όρθοποδίσουν, νά άγωνισθούν καί νά νικήσουν. Διότι «πιστεύουν» καί «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Διότι καί στήν όποιαδήποτε δοκιμασία τους γνωρίζουν ότι θά έχουν καί τή βοήθεια του Θεού καί «σύν τῷ πειρασμῷ καί τήν έκβασιν» Άρκεί νά μή χάνουν τήν πίστη τους καί τήν έλπίδα στήν βοήθειά Του.

Είμαι διαπιστωμένο πάντως τό ότι όσοι διαπαιδαγωγήθηκαν μέ τά νάματα τής θρησκείας μας καί ζούν μ' αυτά ως πυξίδα ζωής, έχουν γερά «άντισώματα». Δυναμώνουν τή θέλησή τους άσκούμενοι στήν έγκράτεια, μαθαίνουν νά λένε «όχι» στήν ίκανοποίηση διαφόρων όρέξεων καί έπιθυμιών, ώστε άνετα είναι ικανοί νά λένε ένα λεβέντικο «όχι» καί στό ναρκωτικά.

Τώρα πλέον ή Έκκλησία, σύμφωνα άλλωστε καί μέ τόν Ν. 2161/93, μπορεί καί ίδρύει «Συμβουλευτικούς Σταθμούς» άκόμη καί σέ κάθε ένορία, όποτε μέ τούς «Κύκλους Προνοίας» μπορεί νά έπεκτείνει τό έργο τής αγάπης της καί στόν τομέα τών ναρκωτικών ως πρός «άσθενοῦντες».

Επιμέλεια: Γεώργιος Ί. Χρυσούλης, Γραμματέύς Ίερās Μητροπόλεως

ΟΛΚΑΣ

Περιοδικόν Ίερās Μητροπόλεως Λέρου, Καλύμνου καί Άστυπαλαίας

Ίδιοκτήτης: Ι.Μ.Λ.Κ.Α., 85400 Λέρος

Έκδότης: Ο Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ. Παΐσιος

Επιμέλεια ύλης: πρωτ. Παντελεήμων Κρούσκος καί Γεώργιος Ί. Χρυσούλης,
Γραμματέύς Ί. Μητροπόλεως, καθώς καί όμάς ιερέων καί λαϊκών

Ίστοσελίδα: www.im-leka.gr.

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnoy>

Έκδοτική Παραγωγή: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΑΒΕΕ, τηλ. 210-9217.513

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Έν Λέρω: Τ.Κ. 85400, τηλέφωνο: 2247023211, Fax: 2247022339. E-mail: mitropolerou@yahoo.gr

Έν Καλύμνω: Τ.Κ. 85200, τηλέφωνο: 2243023000/1, 2243022700. Fax: 22430 22700.

E-mail: imkalymnoy2011@yahoo.gr

Έν Άστυπαλαία: Τ.Κ. 85900, τηλέφωνο: 2243061875, Fax: 2243061875.